

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
María Dolores García
Miquel Molina
Enric Juliana
Álex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel García Pagan
Llätzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra i Pedro Madueño
Redactors en cap: Lluís Uría (Internacional), Jaume V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències i Gent), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s), Joan Josep Pallàs (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine), Magí Camps (Edició) i Eduard González (Administració de Redacció)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Josep Gisbert (Política), Pau Baquero (Opinió), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolores Álvarez (Economia), Eduardo Martín de Pozuelo (Investigació), Cristina Gallego (Fotografia) i Xavier Mas de Xaxàs (Corresponsal diplomàtic)
Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

Un debat reiteratiu, però imprescindible

El debat d'ahir a la nit dels quatre principals candidats a la presidència del Govern d'Espanya va ser tan previsible com avorrit. L'esforç que van fer els protagonistes per evitar riscos va ser evident. Tret d'algunes poques ocasions, es va produir el tres contra un que era d'esperar i, també com estava cantat, cap d'ells no va aclarir què pot passar després del 26 de juny tenint en compte que és segur que no hi haurà majoria absoluta.

Va ser l'única oportunitat de veure Mariano Rajoy entomant directament les crítiques dels seus rivals. A la campanya electoral anterior, la del 20 de desembre, va imposar només un cara a cara amb Pedro Sánchez. En aquell moment, el candidat del PP va considerar que només li convenia donar categoria de competència al líder del PSOE. Aquesta vegada, ha ampliat l'espectre a quatre perquè el PP està convençut que en aquesta campanya li convé polaritzar l'electorat entre la seva opció com a partit d'ordre i "l'amenaça" de Podem.

Com que es tracta d'una repetició d'eleccions, les intervencions dels quatre van resultar reiteratives fins a l'avorriment respecte de la campanya anterior. Mariano Rajoy (PP) va defensar el valor de l'experiència contra les opcions emergents. "Al govern s'hi arriba après", va dir. Pedro Sánchez (PSOE) va centrar els seus atacs en el PP, amb l'única excepció que va reiterar una vegada i una altra la seva censura a Podem per haver impedit que hi hagués un govern d'esquerres. Albert Rivera (Ciutadans) va provar de mantenir la seva equidistància crítica entre dreta i esquerra, i Pablo Iglesias (Podem) va mostrar la seva cara més amable i moderada, amb alguns moments de mà estesa al PSOE.

El debat es va dedicar gairebé íntegrament a la crisi

(economia i atenció social) i a la corrupció, que va ser la qüestió que va provocar els moments de més tensió, fins i tot més enllà del tradicional retret dels partits emergents al PP i el PSOE, si bé ningú no es va comprometre a assumir que els presumptes implicats dimiteixin abans que el jutge els envii al banc dels acusats.

Ja és força trist que els debats estiguin subjectes a les normes dels polítics, però és que, a més, encara són massa estereotipats. Malauradament, l'escàs nombre d'aquesta mena d'experiències a Espanya provoca que, a més, no hi hagi diferents formats i, en conseqüència, que només reflecteixin una realitat política i no, per exemple, la que emana de la perifèria, ja que altres opcions territorials –que fins i tot han estat o poden ser decisives en la governabilitat– no hi tenen accés. Segurament per això, el debat no va resultar productiu quan es va abordar, tangencialment, el conflicte català. L'assumpte es va convertir en una arma llancívola més. El més destacable va ser l'afirmació d'Iglesias que el referèndum no serà una "línia vermella" per pactar un govern a Espanya.

Malgrat aquestes debilitats, els debats constitueixen una de les millors maneres de donar a conèixer opinions, propostes i el tarannà dels candidats. La televisió és decisiva en una campanya amb un elevat percentatge de vots indecisos. Alguns dels candidats emergents van construir la seva popularitat gràcies als platós de televisió. I és una ironia que molts polítics estiguin disposats a anar a programes del cor o similars, a cuinar o fins i tot a ballar davant una càmera, i els costi, en canvi, discutir idees polítiques. El debat d'ahir a la nit podrà ser millorable, però el cas és que també és imprescindible i no hauria de ser l'únic.

La important tasca del tercer sector

En un escenari de crisi, de pobresa i desigualtats creixents, l'activitat del tercer sector, és a dir, de les entitats que voluntàriament i sense ànim de lucre dediquen el seu esforç a assistir els ciutadans en condicions de vulnerabilitat, és d'una importància capital. Ahir es va fer públic el Baròmetre, el del 2015, que la taula d'aquestes institucions elabora cada any, en el qual destaquen tres informacions: el sector està format a Catalunya per 3.050 entitats que tenen més de mig milió de socis; van moure al voltant de 3.050 milions d'euros i van atendre 1,5 milions de persones necessitades, xifres prou eloqüents de l'encomiable tasca assistencial que desenvolupen.

Els fons que administren les entitats del tercer sector provenen en un 60% de les administracions públiques i, essencialment, de la Generalitat i ajuntaments, i la resta, dels socis i de donatius de particulars. Una dada positiva és que els fons procedents de l'administració autonòmica, després d'uns anys de retallades a causa de la crisi, van pujar l'any passat més d'1,5 punts percentuals; però també ho van fer els donatius privats, que el 2015 van superar els mil milions d'euros.

Per Oriol Illa, president de la Taula d'Entitats,

aquest augment dels fons indica que hi ha més consciència respecte de les necessitats del sector tant a les administracions públiques com a la ciutadania, encara que continua sent una realitat preocupant el fet que, a causa de la desaparició de l'ascensor social, continuen augmentant la desigualtat i l'exclusió social.

Entre les preocupacions del tercer sector hi ha que la seva gestió depèn en gran part del cobrament de les subvencions, les quals, en aquests temps de carestia dels pressupostos públics, sempre són els darrers a cobrar. Per resoldre un problema que provoca demores, preocupacions i deutes, les entitats proposen un canvi en l'estructura de percepció de fons. En lloc de basar-se en les subvencions administratives, aquestes entitats són partidàries d'un model que pagui serveis a través de convenis i concerts preestablerts. Sembla una proposta raonable que els legisladors haurien d'estudiar i resoldre.

En tot cas, la rellevància del tercer sector social, per la tasca tan transcendent que exerceix i per la transparència amb què actua, obliga la comunitat a donar-li suport i els responsables polítics a tenir-lo en compte amb l'objectiu de resoldre els obstacles a què s'enfronta cada dia.

Quim Monzó

Entre 'peteneras' i 'bulerías'

Els mètodes que fan servir els carteristes de Barcelona estan tan catalogats que gairebé no hi ha guia turística que no en publiqui una llista per prevenir els guiris que ens visiten. Avisen que si, sense cap motiu, se t'acosta algú i et pregunta "Where are you from?" i intenta encaixar-te la mà, el defugis. Que, al metro, el moment ideal per al robatori és quan les portes s'obren i, en el fragor de la gentada, ja has vist prou la cartera. A l'aeroport van en grups de tres. Un d'ells es queda dins del cotxe últim model que han llogat. Els altres dos són dins de la terminal. Quan aconseguïen algun equipatge de mà surten corrent cap al cotxe i desapareixen. A Miramar, al Poble-sec, actuen amb armes blanques. Les que busquen firmes també són a Montjuïc. Són joves, fan veure que són sordmudes i et demanen diners i que firmis un paper que duen en una carpeta, en solidaritat amb aquesta deficiència. Si hi piques et desapareix la cartera i el mòbil en dècimes de segon. A la plaça Catalunya hi ha grups de senyores –diuen que bosnians– que pul·lulen per les cues dels autobusos i les terrasses dels bars. En diuen "les del

De tots els mètodes barcelonins de furt, el que més m'encurioseix és el 'Ronaldinho'

Hard Rock", i com a scouts fan servir els seus nens, que els informen d'on hi ha alguna peça interessant. També n'hi ha als voltants de la Sagrada Família, maquillades i amb ulleres de sol com moltes turistes, i amb mapes de la ciutat de Barcelona desplegats, perquè es pensin que són de refiar.

De tots els mètodes, el que més m'encurioseix és el *Ronaldinho*, molt practicat a la Rambla i als carrers accessoris, sobretot de matinada. Quatre o cinc individus, generalment joves, i una pilota. Quan detecten un turista en estat d'embriaguesa, un d'ells la xuta cap a ell. No hi deu haver cap home que es resisteixi a tornar la pilota amb un cop de peu. El que comença sent un rondo acaba sent un regateig cos a cos, amb una traveta que desestabilitza la víctima. Aleshores entren en acció els altres, li roben la cartera i fugen.

Aquests són els mètodes barcelonins. A Màlaga en tenen un del qual no n'havia sentit mai a parlar. És el mètode *cuadro flamenco*. L'Abc de Sevilla explicava aquest cap de setmana el cas d'una dona de Valladolid que, de matinada, al carrer Canasteros, es va trobar de cop envoltada per un grup de ballarins i ballarines de flamenc. Eren vuit. Entre *peteneras* i *bulerías*, li van robar la cartera i el mòbil, "d'alta gamma i valorat en 650 euros". Diu el diari andalús: "El modus operandi fet servir per distreure la dona ha cridat l'atenció de la policia pel seu caràcter innovador. Els mètodes més habituals són l'ús del clavell o el romaní o utilitzar alguna peça com a *muleta* per enganyar la víctima".

Un cop més queda en evidència la innegable decadència de la dansa catalana per antonomàsia. Em resulta impossible imaginar un grup de dansaires envoltant un turista de matinada per formar una sardana i, en el moment del salt fort –"amunt!"–, rampinyar-li mòbil i cartera. Això no ho soluciona ni el RUI.●